

[Statsministeren.]

Hr. Arne Larsen mente, at det var galimatias at afvikle rentesikringen. Den opfattelse deler jeg ikke. Jeg vil gerne sige, at jeg kan ikke forstå, hvorfor hr. Arne Larsen og hans parti så lidt som socialdemokratiet er interesseret i at erkende det, som er det faktiske forhold, at rentesikringen i sine virkninger kan komme til at begunstige i særlig grad sådanne indkomstgrupper, for hvilke det sociale byggeri oprindeligt ikke er beregnet. Virkningen af rentesikringen er jo, at de boliger, man bygger, får en varig fordel, som giver sig udslag i en lavere husleje. Uanset om éns indtægt, så længe man bliver boende i den lejlighed, stiger aldrig så meget, har man denne fordel. Ja men så kommer det til, hvad enten hr. Arne Larsen kan lide det eller ej, at øve en indflydelse på vore muligheder for at forme boligsikringen, som har den modsatte virkning. Boligsikringen, som jeg kan have megen sympati for og har megen sympati for, kan bidrage til gennem sin forud fastlagte relation mellem den faktiske husleje og den faktiske indkomst for den enkelte lejer at sikre, at folk med små indtægter ikke rammes af en urimelig høj husleje. Medmindre man virkelig for alvor tror på, at man kan bruge de samme penge to gange, må man acceptere, at boligsikringens omfang bestemmes delvis af rentesikringens omfang, og jo mere man vælger at sætte ind på rentesikringen, jo mindre bliver vore muligheder for gennem boligsikringen at nå det formål, der er tilstræbt.

Så siger hr. Helge Nielsen til mig: ja men er det da meningen, at statsministeren vil rejse ny uro omkring boligforliget? Nej. Men hvorfor vil hr. Helge Nielsen ikke vedstå, at det i det boligforlig, som jo ikke mindst hans parti har et medansvar for, er aftalt, at rentesikringen i den 8-årige periode, forliget er aftalt for, skulle afvikles? Så er det da ikke urimeligt, at jeg rejser det i sammenhæng med den diskussion, der rejser sig om ændringer i boligsikringen. Jeg tror ikke, det tjener noget godt formål at tilsløre denne økonomiske sammenhæng.

Når jeg sagde, at det er muligt, at det meget store boligbyggeri ikke vil kunne fastholdes, siger hr. Helge Nielsen, så er det altså en erklæret målsætning. Det er oprigtigt talt ikke en helt fair konklusion at

drage, når det, jeg sagde, var, at en højere selvfinansiering og en afkortning af løbetiden øver indflydelse og bør øve indflydelse både på boligsikringen og selvfølgelig på den husleje, man selv kommer til at betale, og så er det afgørende for, hvor stort boligbyggeriet bliver, om befolkningen er villig til at acceptere, at boligen skal have en høj prioritet i deres eget forbrugsvalg. Der er jo ikke nogen social slagside i dette, når jeg netop har understreget boligsikringens positive sider.

Hr. Per Hækkerup sagde, at der ikke er et eneste punkt, hvor man kan påvise, at socialdemokratiet ikke har villet skaffe udgiftsdækning. Nej, men der er noget andet, der er fundamentalt galt i den agitationsform og argumentationsform, socialdemokratiet har valgt. Man angriber det stramme finansbudget, man taler om kildeskattens urimelige beskatning af skatteyderne, man stiller forslag om mange hundrede millioner kroners udgiftsforhøjelse, man vender sig imod de strammere krav på boligområdet, man vender sig imod de strammere krav til kommunernes selvfinansiering, man vender sig imod de begrænsninger i statsbudgettet, vi andre foreslår. Ja men hvordan vil socialdemokratiet få alt det til at gå op? Her er det jo hr. Per Hækkerup, der skylder offentligheden et svar. Hvordan vil man få alt det til at gå op? Det kan da ikke nytte, at man vil gå ud og bilde befolkningen ind, at vi er i økonomisk krise, som hr. J. O. Krag siger, at vi altså skal slå bremserne i, men man vil ikke bremse det private forbrug, det er urimeligt over for lønmodtagerne, man vil ikke på nogen måde bremse på boligområdet, det er urimeligt, man vil ikke begrænse statsbudgettet, det er en reformpause, man vil ikke begrænse kommunerne. Hvad er det, man vil? Det er jo da ærligt talt afgørende at få at vide, hvordan vi får fastholdt denne sammenhæng i økonomien.

Så vil jeg gerne sige til hr. J. O. Krag, at frygten for, at regeringen Baunsgaard i de nordiske forhandlinger skulle forhandle på skræmt, er en frygt, som hr. J. O. Krag ikke skulle nære. Den er ubegrundet; den er mere end det, den er totalt urigtig. Derfor skulle hr. J. O. Krag ikke nære den.

Når vi nu er kommet så tæt ind på denne diskussion, som hr. J. O. Krag har lagt op til, og som han har ønsket, vil jeg gerne